

[Ninn-Hansen]

ikke bør komme frem, det respekterer alle. Men det, der har været grundlaget, og det, der har været begrundelsen for en ministers disposition, er noget, man kan anfægte i dette ting, og det er noget, man kan drøfte.

Jeg må erkende, at jeg er ked af, at der er sket et sådant tilbageskridt i løbet af disse 25 år. Hvor man dengang i fuld offentlighed kunne drøfte det, skal vi i dag høre fra finansudvalgets formand, at det, man foretager dér, er noget, man foretager i et lukket forum, som egentlig ikke rigtig kommer andre ved. Sådan har et udvalg i folketinget selvfølgelig ikke ret til at fungere. Det kommer os alle ved, hvad der foregår i hele dette ting. Det har vi ret til at få lejlighed til at drøfte. Ingen kan angribe nogen for dette.

Vi har også ret til at drøfte en ministers administration. Den ret giver grundloven, den er fastslået mange steder. Men det forhindrer man, hvis en minister betragter sin opgave som bare at skulle holde en tale og så ikke mere. Ja men selvfølgelig kan folketinget indskrænke sin opgave til at høre på taler. Statsministerens båltale i går var et eksempel på, at man får en lang redegørelse, og den kan man lytte til. Jeg kan se tendensen. Tendensen er altså den: mindst mulig indblanding. Det tror jeg ikke folketinget kan leve godt med. Folketinget kan selvfølgelig leve, men ikke leve godt med det.

Jeg forstår godt, at en regering, når en sag af den art kommer op, helst vil drøfte det så lidt som muligt. Sådan har alle regeringer været siden Estrups tid. Mindelser af den art kan vi jo alle få, og det er forståeligt, at sådan vil man egentlig helst have det.

Men jeg har svært ved at forstå det radikale venstre og socialistisk folkeparti, der i alle sager, ikke mindst i forsvarssager, hvor man dog kræver en vis hemmeligholdelse, altid er de første til at sige: lad os nu få alle oplysninger frem. Når der så kommer en i princippet uskyldig licitationssag, så kan man overhovedet ikke drøfte den. Det er, som om land og rige ville gå under, hvis man fik lejlighed til at drøfte, hvad det egentlig er, ministeren havde foretaget sig i den sag.

Det er altså ikke så meget det, at regeringen prøver at afværge det – det er forståeligt – men at folketinget accepterer det, jeg synes er det triste i den sag. Det er en klar tilbagegang, når man nægter at drøfte noget, som

man tidligere har kunnet drøfte sagligt og rigtigt, som vi foretrækker det her i sagen.

Jeg hører ikke til forespørgerne i denne sag, og derfor har jeg lov til at takke dem, der har stillet forespørgslen. Den har haft en langt større betydning, end nogen regnede med, for den har stillet dette spørgsmål i relief: skal en regering have lov til at lukke sig inde, at dukke sig, når folketinget kræver at få klar og ren besked?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vores formand bemærkede før, at denne sag øjensynlig kaldte på de stærke følelser. Jeg må sige, at jeg fortsat respekterer hr. Ninn-Hansen, som jeg har sagt at jeg gør, men her er følelserne løbet af med ham. Der er ingen, der på nogen måde har søgt at hindre, at denne regerings forhold drøftes i åbenhed. Jeg er tilhænger af, at det gøres, men jeg er modstander af, at vi tager en løbende, uafgjort licitation ind i folketingssalen og i et offentligt møde holder storvask vedrorende disse private firmaer. Det er noget, der skal drøftes i finansudvalget, hvor man til gengæld skal forlange alle spørgsmål afklaret. Jeg er bedrøvet over, at det for hr. Ninn-Hansen er så svært at forstå.

Jeg ved ikke, om det er en slags vildledning eller det stadig væk er hukommelsen, der spiller ham et puds. Der var i 1955 3 sager herom, 2 spørgsmål og 1 forespørgsel. Spørgsmålene har jeg ikke blandet mig i, for det er ikke det, vi har i dag, det er en forespørgsel. Alle ved, at en forespørgsel adskiller sig fra et spørgsmål derved, at et flertal i folketinget skal sanktionere, at den kommer frem. Vi gjorde det i tillid til, at der var noget i denne forespørgsel, og at det ikke var et forsøg på at få folketinget til at gøre finansudvalgets arbejde.

Jeg gentager, og jeg beder om, at man læser det, før man tager ordet igen: forespørgslen i 1955 blev rejst på grundlag af en afsluttet konkret sag, men det drejede sig om de fremtidige principper. I dag er det en forespørgselsdebat, som man har drejet hen på, at folketinget skal tage en beslutning. Det er forkert at gøre det, og vi skal afvise det så kraftigt, som vi kan. Vi skal ikke fungere hverken som finansudvalg eller som lukket byrådsmøde.